

Bilag til bet. o. lovf. om kommuneplanlægning.

forhandlinger — eventuelt med miljøministerens deltagelse — at undgå den alvorlige konsekvens, at det kommunale selvstyre til en vis grad sættes ud af spillet.

Jeg finder det derfor ikke hensigtsmæssigt at indføre en automatisk virkende regel ved løsningen af et så alvorligt problem.

Spørgsmål 15.

Ad § 15: Hvordan kan berørte beboere sikres indflydelse, inden planerne anerkendes?

Svar:

Formålet med lovforslagets § 15 er på den ene side at skabe en overgang fra kommunernes hidtidige planlægningsvirksomhed til den planlægningsvirksomhed, der skal udføres efter lovforslaget, og på den anden side at fremskynde decentraliseringen.

Hovedprincippet efter § 15 er, at eksisterende planlægning med ministeriets anerkendelse tillægges visse retsvirkninger, jfr. § 28, stk. 3. Hermed opnås, at det hidtil udførte planlægningsarbejde — og de dermed forbundne investeringer — udnyttes.

Når lovforslagets almindelige regler om offentlighed ikke foreslås anvendt ved § 15, skyldes det netop, at grundlaget for § 15-ankendelsen udgøres af den planlægning, kommunen allerede har udført efter de hidtidige regler. Det må erkendes, at de hidtidige regler om offentliggørelse ikke overalt har virket tilfredsstillende. Men de fleste kommuner har i de senere år udført et videregående oplysningsarbejde navnlig omkring dispositionsplanlægningen.

Hertil kommer, at et krav om offentlig debat om § 15-ankendelsen vil få som konsekvens, at der må påregnes at ville medgå betydelig længere tid end 1½-2 år fra lovens vedtagelse (jfr. spørgsmål 2), inden der kan foreligge anerkendte planer for alle kommuner. En sådan udskydelse af decentraliseringen er af flere grunde ikke ønskelig.

Spørgsmål 16.

Ad § 17: Hvorfor er den tidligere bestemmelse om, at der skal udarbejdes en plan, når forbud er nedlagt, ikke medtaget i forslaget, og burde der ikke være mulighed for en forlængelse af forbuddet? Man udbe-

der sig oplysning om, hvor mange gange et nedlagt forbud hidtil er blevet fulgt af en byplan inden for etårsfristen.

Svar:

Efter formuleringen af byplanlovens § 9 om foreløbigt forbud er det en betingelse for nedlæggelse af et forbud, at den pågældende kommune „er i færd med at udarbejde en by- eller markplan“. Byplanloven indeholder derimod ingen direkte forskrift om, at der skal gennemføres en byplanvedtægt, efter at der er nedlagt et forbud i henhold til byplanlovens § 9. Men for at den foreløbigt bindende virkning af forbuddet kan opretholdes ud over et år, er det nødvendigt, at kommunalbestyrelsen efter reglerne i byplanlovens § 7 har offentliggjort et forslag til byplanvedtægt inden et år efter forbuddets nedlæggelse.

Lovforslagets § 17 sammenholdt med § 22 opretholder denne ordning.

Som et formentlig repræsentativt grundlag for en undersøgelse af, hvor mange forbud i henhold til byplanlovens § 9 der inden et år er efterfulgt af et forslag til byplanvedtægt, er gennemgået samtlige forbud nedlagt i 1973, i alt ca. 40 forbud. Af disse er kun knap halvdelen fulgt op af et forslag til byplanvedtægt indenfor etårsfristen.

Det er ikke muligt på grundlag af det foreliggende materiale at give udtømmende oplysning om årsagen til, at der ikke i flere tilfælde er offentliggjort vedtægtsforslag inden udløbet af forbuddets gyldighedsperiode.

I nogle tilfælde har særlige forhold vanskeliggjort den endelige udformning og vedtagelse af byplanforslaget. I andre — og formentlig de fleste — tilfælde er behovet for tilvejebringelse af en byplanvedtægt inden udløbet af forbuddets gyldighedsperiode bortfaldet, fordi ejeren af den ejendom, hvorpå forbuddet er nedlagt har definitivt opgivet det byggeprojekt, som forbuddet vedrørte, og fordi der ikke i øvrigt var tilstrækkelig anledning til at fremskynde byplanvedtægten. I atter andre tilfælde er der opnået enighed mellem kommunen og grundejeren om ejendommens bebyggelse og anvendelse, og forbuddet er dermed reelt bortfaldet.

Uanset at der i flere tilfælde har været ansøgt om en forlængelse af forbuddets gyl-